

Milli Nizam Partisinin Kuruluşu

Zübeyir Ağabey çoğu zaman beni İstanbul'a çağırırdı. Her defasında cemaat için hayati olan bir mesele ile karşılaşırdım. Yine beni çağırmişti, yanına gittiğimde:

“Avukat Bekir Bey Erzurum’a geldiğinde size hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordu.

“Hayır!” dedim, *“Gerçi hâlinde bir gariplik hissediyordum. Ama hiç bir şey söylemedi.”* diye ekledim.

“Allah, Allah!” diye taaccübünü ifade ettikten sonra, **“Duymadın mı? Yeni bir parti kuruluyormuş.”** Duymadığımı söyleyince:

“Necmettin Erbakan Bey, Tefik Paksu, Hüsamettin Akmumcu, birleşip yeni bir parti kuracaklarmış. Allah korusun bu yeni parti din namına kurulduğu için Müslümanları birbirine düşürür ve hizmetimize zarar verir. Buna bir çözüm bulmalıyız.” dedi.

Geceleri Zübeyir Ağabey ile birlikte kalıyorduk. Sürekli bu meseleyi düşünüyor ve çok rahatsız oluyordu. Bir gece beni uyandırarak:

“Kalk Hocam kalk. Ben bu gece hiç uyuyamadım.” dedi.

“Niye uyuyamadın Zübeyir Ağabey?” dedim.

“Bu yeni partinin büyük bir fitneye vesile olacağından korkuyorum. İnsanlar zahire bakarlar ve siyasetin cazibesine kapılırlar. Bazı dostlarımızın bu kudsi hizmeti bırakıp siyasete gireceğinden endişe ediyorum.” dedi.

Ben, Zübeyir Ağabey'in bu derece rahatsız olmasını kendimce fazla bulmuştum.

“Bu kadar endişelenme Ağabey!..” dedim.

“Yok Hocam! Olacağı bu.” dedi.

Biraz daha konuştuk. Sonra Zübeyir Ağabey odasına geçti.

Onun bu fevkalade üzüntüsü beni de rahatsız etti. Bir çıkış yolu bulmak üzere düşünmeye başladım. Sabahleyin kahvaltı yaparken, kendisine şu teklifte bulundum:

“Biz bütün ağabeyleri toplayalım. Tevfik Bey de Hüsametdin Bey de Nur talebesidir. Bunları çağıralım. Onlara Üstad’ın siyasete ait düsturlarından okuyalım.” dedim.

“Bak bu çok iyi olur.” dedi. Hemen Mehmet Fırıncı’yı çağırdı:

“Sen hemen Isparta’ya git. Oradan Tahiri Mutlu Ağabey’i, Bayram Yüksel’i, Mustafa Sungur’u, Tahsin Tola’yı, Ali İhsan Tola’yı İstanbul’a davet et.” dedi. Daha sonra da partiye katılmaya hazırlanan Nur talebelerini de çağırttı.

Bekir Ağabey’in Çemberlitaş’taki yazıhanesinde toplandık. Zübeyir Ağabey toplantıyı idare ediyordu.

“Herkes konuşursa bu işin altından çıkamayız. Bizim taraftan Tahsin Tola ile Mehmed Kırkinci Hoca konuşsun. Öbür taraftan da Tevfik Paksu ile onun tensip edeceği birisi konuşsun. Biz de bir köşede oturalım. Eğer mevzu ile alkali Üstadımızdan bir nakil yapılması icap ederse biz o zaman konuşuruz.” dedi.

Bu konularda Tahsin Tola Ağabey benden daha tecrübeli idi. Bana, *“Hocam, öncelikle Tevfik Bey’i dinleyelim. Bakalım, yeni bir parti kurmaya neden lüzum görmüşler. Önce onu bir anlayalım.”* dedi. Ben de kabul edince Tevfik Bey’e bunu sorduk. Bize şunları anlattı:

*“Ben Adalet Partisi’nden Adana mebusuydum. Fakat bu son seçimlerde Adalet Partililer bana oyun ettiler. Beni liste dışında bıraktılar. Ben de onlara kızdım. Bu kızgınlıkla Ankara’ya gitmiştim. Orada Necmettin Bey’i gördüm. Ona, **‘Yeter bu masonların peşinden koştuğumuz. Biz de yeni bir parti kuralım.’** diye teklifte bulundum. O da kabul etti.”*

“Daha sonra Osman Turan ile görüştük. Celal Bayar’ın da yeni bir parti kurdurmak istediğini, onun da fikirlerini almamızı söyledi. Fakat Necmettin Bey:”

‘Bunu yapamayız. Çünkü biz Adalet Partisi yöneticilerinin bazılarını mason diye tenkit edeceğiz. Eğer ona yakınlaşırsak, bizim de Adalet Partisi’nden farkımız kalmaz.’ dedi.”

*“Necmettin Beyle prensip olarak anlaşmıştık. Fakat Necmettin Bey, **‘Ben şeyhim Mehmed Zahid Kotku Efendinin iznini almadan bu işe giremem. Önce onunla bir konuşayım.’** dedi.”*

Bu söz üzerine Zübeyir Ağabey dizlerinin üzerine doğruldu ve şehadet parmağını yere sertçe bastırarak,

“Allah senden razı olsun Tefvik Bey. Bana, Üstadıma sadakat dersi verdin. Ben şimdi Üstadıma bin kat daha fazla bağlandım.” dedi.

Tefvik Bey sözlerine şöyle devam etti:

*“Necmettin Bey bana, '**Ben şeyhimin huzurunda bu isteği dile getiremem. Beraber gidelim, sen durumu kendisine anlat.**' dedi. Birlikte Mehmed Zahid Kotku Efendinin dergahına gittik. Elini öptük ve kendisine parti kurmamızın gerekçelerini tafsilatıyla arz ettim. Fakat Mehmed Efendi izin vermedi. Daha sonra iki defa daha izin için gittik. Bu üçüncü görüşmemizde sözlerimi şöyle tamamladım:”*

'Efendi Hazretleri, bu milleti kurtarmamız lâzım. Bu millet perişan oluyor. Memlekete ya masonlar hakim oluyor ya da komünistler. Neden kendi işimizi kendimiz görmeyelim?' dedim. Sonunda Mehmed Zahid Efendi parti kurmamıza razı oldu. Buna çok sevindik...”

*“Necmettin Bey '**Şeyhin duası bizimle olduktan sonra biz bu işi başarırız.**' dedi ve bana:”*

'Siz Nurcuları toplarsınız, ben de tarikatçıları. Böylece rahatlıkla komünistler ile masonları saf dışı bırakarak bu millete hizmet ederiz.' dedi. Uzun müzakereler sonunda şöyle bir plan belirledik.”

“Gelecek seçimlerde yirmi kişiyi Adalet Partisi'nden mebus adayı gösterelim. Daha sonra bu mebuslar Adalet Partisinden istifa etsinler ve böylece Meclis'te grubu bulunan yeni bir parti kurmuş olalım.”

“Adaylığını koyan mebuslar seçimi kazandılar. Fakat bu mebusların içinden sadece Hüsamettin Mumcu istifa etti. Diğerleri Adalet Partisi'ne ihanet edemeyeceklerini söylediler ve istifa etmediler. Biz de yeni partiyi dışarıdan kurmaya karar verdik.”

Tefvik Bey bunları anlatınca ben:

“Bak Tefvik Bey, size söz veren adamlar, size ihanet etmişler. Bunlar ile İslâmiyet'e hizmet edilir mi? Bugünkü siyasetin mizacı

budur. Üstad, siyasetin menfaat üzerine kurulduğunu söylemiyor mu?" dedim.

Daha sonra kendisine Üstad'ın siyaset ile ilgili olan şu görüşlerini okuduk;

"Dünyevîler dediler:

- Neden geldin geleli siyasete karışmıyorsun?

*"Dedim: **"Şeytanın ve siyasetin şerrinden Allah'a sığınırım."** Evet İstanbul siyaseti İspanyol nezlesi gibi bir hastalıktır. Fikri hezeyanlaştırır. Biz müteharrik-i bizzât değiliz. Bilvasıta müteharrikiz. Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz. O tenvim ile telkin eder. Biz kendimizden hayal edip, esammane tahribimizde eser-i telkini icra ederiz. Mademki menba' Avrupa'dadır. Gelen cereyan, ya menfî veya müsbettir. Menfîye kapılan, harf gibi **'Mânâsı kendisinden başkasına delâlet eder.'** yahud **'Mânâsı kendisine delâlet etmez.'** tarif edilir. Demek bütün harekâtı, bizzât haric hesabına geçer. Çünkü iradesi hükümsüzdür. Hulûs-u niyeti faide vermez. Bahusus menfî iki cihet-i za'fla, haric cereyanın kuvvetine bir âlet-i laya'kıl olur." [1](#)*

***"Hattâ bu ehemmiyetli sırdandır ki,** din düsturlarının bir hâdimi olmak cihetinde (güneş gibi imanlar taşıyan bir kısım sahabeler ve onlara benzeyen mücahidînden, selef-i sâlihînden başka) siyasetçi, ekserce tam müttaki dindar olamaz. Tam ve hakikî dindar, müttaki olanlar siyasetçi olmazlar. Yani maksad-ı aslî siyasetini yapanlarda, din ikinci derecede kalır, tebaî hükmüne geçer. Hakikî dindar ise; **'Bütün kâinatın en büyük gayesi ubudiyet-i insaniyedir.'** diye siyasete aşk-ı merak ile değil; ikinci üçüncü mertebede onu dine ve hakikata âlet etmeye -eğer mümkünse- çalışabilir." [2](#)*

Toplantı üç-dört gün devam etti. Zübeyir Ağabey Risale-i Nur'da siyasete ait ne kadar lahika varsa hepsini toplattı ve orada okuttu. Toplantı sonunda biz hizmetimizin siyaset üstü olacağına, parti kuramayacağımıza, herhangi bir partinin mensubu gibi hareket etmeyeceğimize karar verdik. Tevfik Bey ve görüşündeki arkadaşları kararı kabul etti.

Toplantıdan sonra Zübeyir Ağabey bana bol bol dua etti. Erzurum'a döndüm.

Ben'den sonra Necmettin Bey tarikatçıları bu konuyu görüşmek için toplamış. *İki yüz kişinin bulunduğu bu grubun içinde elli kadar profesör varmış.* Tevfik Bey'i de bu toplantıya çağırmış. Ancak Tevfik Bey, bizim toplantıda aldığımız kararları anlatmış.

Bunun üzerine Necmettin Bey, Tevfik Bey'e:

“O hâlde, sen bizimle birlikte hareket et. Varsın Nurcular bizim peşimizden gelmesinler. Biz yine de iktidar oluruz.” demiş ve iki yüz kişinin ortak kararı ile partinin kurulmasına karar verilmiş. O toplantı sonunda Tevfik Bey ve Hüsamettin Bey partinin kuruluşunda vazife almayı kabul etmişler.

Sonunda **Milli Selamet Partisi** kuruldu. Tevfik Bey ve Hüsamettin Bey de mebus oldular.

Bu partini destekçileri parti kurulduktan sonra da yakamızı bırakmadılar. *“Niçin bizi desteklemiyorsunuz?”* diyerek, bizi sürekli siyasete teşvik ettiler. Her ne kadar bizim hizmetimizin siyaset üstü olduğunu söylediysek de bu ısrarlarından bir türlü vazgeçmediler.

Bir gün bu parti mensubu bir grup yanıma geldi. Onlara, “Madem bizim sözümüzü tutmadınız, bu partiyi kurdunuz, hiç olmazsa İslâmiyet'i siyasetinize katmayın. **‘Biz de bu vatanın evladınız, biz de devletimize, milletimize hizmet etmek istiyoruz. Bunun için partiyi kurduk.’** deyin.” dedim. Sözlerime, **“Bu bir siyasi parti değil, sadece adı parti. Aslı İslâmiyet'e hizmet. Biz bu partiyi İslâmiyet'e hizmet için kurduk.”** şeklinde karşılık verdiler. Bunun üzerine kendilerini:

“Siz Müslümanların vekili misiniz? Kim sizi vekil tayin etti. Bu çok ağır bir iddia. Böyle konuşmayın. Hem siyasetle İslâmiyet'e hizmet etmek mümkün değildir.” şeklinde ikaz ettim ve Risale-i Nur'dan şu kısmı okudum;

“Dediler:

- Dinsizliği görmüyorsun, meydan alıyor. Din namına meydana çıkmak lâzım.

- Evet lâzımdır. Fakat kat'î bir şart ile ki, muharriki aşk-ı İslâmiyet ve hamiyet-i diniye olmalı. Eğer muharrik veya müreccih, siyasetçilik veya tarafgirlik ise, tehlikedir. Birincisi hata da etse, belki ma'fuvdur. İkincisi isabet de etse, mes'uldür.

Denildi: Nasıl anlarız?

Dedim: Kim fâsık siyasetdaşını, mütedeyyin muhalifine, sû'-i zan bahaneleriyle tercih etse, muharriki siyasetçiliktir. Hem umumun mal-ı mukaddesi olan dini, inhisar zihniyetiyle kendi meslekdaşlarına daha ziyade

has göstermekle, kavî bir ekseriyette dine aleyhdarlık meyli uyandırmakla nazardan düşürmek ise, muharriki tarafgirliktir.” 3

Demek ki; dedim, siyasetin dine hizmet etmek bir tarafa, dine zararı olduğunu Üstad'ın ifadelerinden anlıyoruz. Evet biz Üstad'ın tespitlerini partinizin mensuplarında müşahede ediyoruz. Kendilerine oy vermeyenlere **“renksiz”** diyorlar, **“mason”** diyorlar ve daha nice ithamlarda bulunuyorlar.

Bu sözlerimi hiç dikkate almadılar ve bana; **“Eğer Üstad şimdi sağ olsaydı bizi tebrik ederdi.”** diye cevap verdiler.

Gün geçmiyordu ki; medreseme bir grup gelip bizimle siyasî tartışmaya girmesinler. Yine bir gün bu partiye mensup bir grup siyasî medreseme gelmişlerdi. Konuşurken bizi tahrik etmek için, *“Yahu siz nasıl bizi bırakıp da masonların hakim olduğu bir partiye oy veriyorsunuz?”* dediler. Ben de, **“Biz onlara mason oldukları için rey vermiyoruz. Komünist Rusya hemen yanımızda bizi tehdit ediyor. Hemen güneyimizde Suriye ve Irak'ı, biraz ötede Mısır'ı istila etmiş durumda. Dünyanın yüzde kırkı komünizm tesiri sahasına girmiş bulunuyor. Memleketimizde bazı yazar, fikir adamı ve romancılar bu akımın propagandasını yapıyorlar. Biz merkez sağ partisi olan Adalet Partisini desteklemezsek komünistler başa gelecekler. Ayrıca vatanın ve milletin birlik, bütünlük ve beraberliğini muhafaza etmek için bu şekilde hareket etmeye mecburuz. Tefrikaya giremeyiz, siyasetle dine hizmet olmaz.”** dedim ve onlara Üstad Hazretlerinin,

“Dünkü gün siz o dehşetli ayı ile boğuştuğunuz vakit karılar, çingeneler, çocuklar, itler size yardım ettiklerinden size ayıb mı oldu?” 4 dediğini naklettim.

O sırada yanımızda arkadaşlarımızdan Hacı Hasan Efendi vardı. Ben onu muhatap alarak:

“Sen hiç köpekle yatar mısın?” dedim.

“Aman Hocam! Hiç köpekle yatılır mı?” dedi.

“Ben yatarım! Köpek ile arka arkaya verir yatarım. Eğer karşımda kurt tehlikesi varsa bundan hiç rahatsız olmam.” dedim.

Bir başka gün yanıma geldiklerinde yine siyasi münakaşada bulunduk. İçlerinden birisi:

“Hocam” dedi, “Siz böyle medresede günde bir-iki kişiyi ikaz ve irşat etmekle bir yere varamazsınız. Ama biz iktidara gelsek gayr-i meşru her şeyi bir emirle ortadan kaldırabiliriz.”

Ben de:

“Sizinki fikir değil, arzu. Siz arzu ile fikri karıştırıyorsunuz. Arzuza katılıyoruz, ama fikrinize iştirak etmiyoruz.” dedim ve kendisine şunu sordum:

“Meselâ, siz başa geldiğinizde devlete hakim bütün güçlere bir gecede içkiyi yasaklayabilecek misiniz?” soruma sükûtle cevap verdi. Şöyle devam ettim:

“Üstadımız buyuruyor ki:

“Hayat-ı içtimaiye-i beşeriyede bir çığır açan, eğer kâinattaki kanun-u fitrata muvafık hareket etmezse; hayırlı işlerde ve terakkide muvaffak olamaz. Bütün hareketi şerr ve tahrib hesabına geçer.”⁵

“Sizin bu arzunuz fitrata muhalif. Kâinat bir anda yaratılmadığı gibi, bir çekirdek de bir anda ağaç olmuyor. Nutfe bir anda adam olmuyor, anne karnında dokuz ay kaldıktan sonra çocuk olabiliyor. Bir çocuk on beş senede ancak kâr ve zararını farkedebiliyor. Bu kanuna uymayanlar, tamir ediyorum derken tahrip ederler de farkında bile olmazlar.” Sosyologlar buna değişim diyorlar.

Seçimlerde Korkut Özal Bey ile Gümüşhaneli Lütfü Doğan Bey Erzurum’dan mebus adayı oldular. Kendileriyle çok eskilere dayanan bir dostluğumuz vardı. Erzurum’da kaldıkları sırada Ramazan ayı idi. Her teravihten sonra medresemize geliyorlar, birlikte çay içiyorduk. Siyaset mevzularına hiç girmiyordum. Artık yapacak bir şey yoktu, tamamen işin içine girmişlerdi.

Yine bir gün Korkut Bey, teravih namazından sonra yanında bir gençle medreseye geldi. *“Bu hafız efendi, camide öyle bir aşr okudu ki, neredeyse herkesi ağlatacaktı. Bir okusun da dinleyin.”* dedi. Ben Korkut Bey’e şöyle bir baktım.

“Korkut Bey, dedim, sana bir şey söyleyeyim. Sen niçin geçen sene Ramazan ayında buraya gelip bu hafızı yanına alıp, camileri gezmedin de şimdi geziyorsun? Bu, Kur’an’ı siyasete alet etmek değil de nedir?”

Hiçbir şey söyleyemedi.

O olaydan sonra bir gün Hacı Süleyman Efendi'nin dükkanına gitmiştim. Baktım ki Korkut Bey orada oturuyor. "Gel! Gel!" dedi, "İspir'den geliyorum. Millet arkamıza dökülmüş geliyor. Sen istediğin kadar bizi kabul etme." Ben de:

"Hayırlı olsun." dedim. Sonra şu soruyu sordum:

"Türkiye genelinde kaç mebus çıkarmayı düşünüyorsunuz?"

"En az iki yüz elli mebus çıkartacağız." dedi.

"Eğer siz bu seçimde elli mebus çıkartırsanız bu mağaza sana bir kat elbise versin. Eğer çıkartamazsanız siz bir kat elbise alırmısınız?" dedim.

"Hay hay!" dedi.

O seçimlerde kırk sekiz mebus çıkarttılar. Korkut Bey ve Lütfü Bey Erzurum'dan seçildiler. 48 mebus çıkardıkları için o kadar seviniyorlardı ki, artık iki yüz elli mebusu unutmışlardı. Bir gün akşam namazdan sonra medresemde otururken Korkut Bey, diğer Erzurum mebusları ve Hüsamettin Akmumcu geldiler.

"Biz seçildik. Artık gideceğiz. Hakkını helal et. Bize dua et de, bundan sonra Mecliste hizmet edelim." dediler. Ben de:

"Estağfurullah, fakat size bir şey söylemek istiyorum. Sakın Halk Partisi ile koalisyon yapmayın." dedim.

Ben bunu söyler söylemez, Hüsamettin Bey;

"Aman Hocam sen ne diyorsun! Bu bize bir hakarettir. Halk Partisi ile koalisyon ne demek! Hem biliyor musun; Ecevit, İskenderiye'de Mason Locasına kayıtlı?" diye bana karşılık verdi. Sonra yanımdan ayrıldılar.

Benim sözlerimi hakaret sayan bu mebuslar daha sonra **1973'te Halk Partisi ile koalisyon kurdular.** Bununla da yetinmediler, bir de af çıkartmaya kalktılar. Ben

bundan çok rahatsız oldum,

“Sakin af falan çıkartmayın. Hapisteki bir adam, diğer bir adamın oğlunu öldürmüş. Şimdi cezasını çekiyor. Siz ne hakla o katili affediyorsunuz? Onu Peygamber bile affedemiyor, ancak katilin velisi affedebiliyor. Bunu yapmayın. Şeriat namına ortaya çıktınız, şimdi de şeriata muhalif hareket ediyorsunuz.” dedim.

“Hapishanede katillerin yanında masumlar da var. Biz onlar için bu affi çıkartıyoruz.”

dediler. O masumların kim olduğunu sorduğum zaman, *“Nurcular”* dediler. O sırada hapishanede olan tek Nurcu, Mustafa Türkmenoğlu idi. O da, Adalet Bakanlığına:

“Siz yeter ki komünistleri serbest bırakmayın, beni de affetmeyin.” diye bir telgraf çekmişti.

O günlerde başta Bekir Berk olmak üzere bütün ağabeyler komünistlerin aff edilmemesi için çok çaba sarfettiler. Ancak mebuslara söz geçiremediler. Sonunda Af Kanunu çıktı. M.S.P mebuslarından bazıları da affa karşı çıkmışlardı. Tevfik Paksu ve Yahya Akdağ bu gruptandı. Af Kanunuyla bütün komünistleri saldılar, sicillerini de imha ettiler.

İşte bu olaydan sonra Türkiye'nin ayağı kaydı. Bütün problemler bu aftan sonra çıktı. Anarşi ve terör yeniden başladı. Üniversiteler yeniden karıştı. Katiller, hırsızlar, vatan hainleri ortada dolaşmaya başladılar.

Dipnotlar:

[1](#) *Sünuhat, Tuluat, İşarat, s. 45-46.*

[2](#) *Emirdağ Lahikası, s. 57.*

[3](#) *Sünuhat, Tuluat, İşarat, s. 47.*

[4](#) *Münazarat, s. 36.*

[5](#) *Lem'alar s, 170.*